

Kokoš velikanka

Pridobljeno iz Wikivira, dne 03. november 2020

Kokoš velikanka
[Desa Muck](#)

Spisano: Maja Bergant

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0](#).

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

Zelo, zelo davno, v časih ko so okrog lomastili dinozavri, je bilo vse večje kot danes. Vprašajte, kogar hočete. Praprot, na primer, je bila višja od katerega koli drevesa, ki ga poznamo danes. Reprat tudi. Le ljudje so bili današnje velikosti, sicer bi lahko imeli težave pri delu, pa tudi pri iskanju in gradnji bivališč. Ogromne in še večje od dinozavrov pa so bile živali, ki so jih ljudje udomačili. Najbrž boste rekli, da nikoli nismo našli ostankov, na primer gromozanskega prašiča ali krave. Seveda ne, ker so jih ljudje pojedli, iz kosti pa so si izdelali orodje. Že tedaj so domače živali popolnoma izkoristili.

Glej tudi članek v [Wikipediji](#):
[Kokoš velikanka](#)

Ena največjih in najbolj priljubljenih je bila kokoš. In v deželici, ki se danes imenuje Slovenija, je živela kokoš velikanka po imenu Mimi.

Še danes vedo povedati, da je bila največja kokoš na svetu. Velika je bila kot Šmarna goba, visok hrib pri današnjem glavnem mestu, Ljubljani. Tam blizu je živela Bila je bele barve, imela je krasno rdečo rožo na glavi, ki se je v soncu svetila daleč naokrog. Imela je prijazne rjave oči. Bila je miroljubna in plašna živalca. Potrpežljivo je brskala za semeni praproti, ki so bila velika kot nogometne žoge in ni bilo prijetno, če so ti padla na glavo. Najraje pa je vlekla kilometrske deževnike izpod zemlje in ves čas nekaj tiho godla.

Tako je zadovoljno živela. Težave so nastopile samo, kadar je zapadel sneg. Takrat je Mimi otožno čepela sredi planjave in če ne bi imela na vrhu glave rdeče rože, bi mislili, da je zasnežen hrib. Ljudje, ki so živeli v bližini, so ji prinašali semena praproti, ki so jih shranili zanjo. Konec koncev je bila njihova domače žival. Zahvalila se jim je z ljubečim kokodakanjem.

Neka zima je bila še posebej huda. Ljudje do ždeli okrog ognjišč v svojih bivališčih in niso pomolili nosu na plan. Mimi je spoznala, da ji bo trda predla v tem mrazu. Dvignila je sovje mogočno telo in se počasi odpravila iskat zatočišče. Odpravila se proti Primorski, ker je kot ptica slutila, da je tam topleje. Sneg je tako zmrznil, da se ji k sreči ni vdiral pod nogami. Zato pa ji je močno drselo. Kotalila se je in se dričala pri tem pa razburjeno vriskala. Proti večeru je vstal snežni vihar. Ledeni veter ji je prodiral pod toplo perje in rdeča roža na glavi je zamrznila. Mežikaje se je ozirala za

zatočiščem. Nenadoma je zagledala vhod v veliko votlino. Danes ji rečejo Postojnska jama, v časih pred ledeno dobo pa so ji rekli Kokošja. Boste videli zakaj ... Mimi se je poslednjimi močmi odpravila proti jami in se skušala vrniti zriniti vanjo. Rinila se je in rinila, vendar se je zataknila. Glavo in trup ji je uspelo potisniti v votlino, zunaj pa ji je ostala zadnjica. Tako je prestrašeno buljila v temo s premraženim repkom in čakala na bridki konec.

Čez nekaj dni se je nekoliko otoplilo. Ljudje so si naredili kožuhe in se odpravili iskat hrano. Zagledali so Mimino ogromno zadnjico, kako moli iz votline. Z repa so ji vesele ledene sveče. Stopili so okrog nje in tuhtali, kako bi jo spravili ven. Mimi jih je zaslišala in iz votline se je razleglo, tožeče kokodakanje. Privezali so vrvi okrog njenih nog in vlekli, pa se ni niti malce premaknila. Nekdo se je spomnil, da bi jo lahko žgečkali. Razen slabotnega hihitanja, ki se je slišalo iz jame, se ni zgodilo nič. Končno se je nekdo spomnil, da so izumili prvo orodje. Vzeli so nabrušeno kamenje in previdno, kot z dletom, klesali v obok jame, ki je oklepal Mimi. Delali so dolgo, do noči. Morali so klesati zelo previdno, da je ne bi ranili. Končno so oddrobili dovolj apnenca in toliko povečali vhod, da se je Mimi lahko zrinila na plan. Kimala je z glavo in srečno grulila. V spremstvu ljudi se je vrnila k svojemu gnezdu, ki se je kot velikanska ladja dvigalo sredi polja. Dovolila je ljudem, da so jo božali. Od tedaj se Mimi ni več bala ljudi.

In se je domislila.

S kljunom jim je preorala travnik v njivo in ga razrahljala s kremplji. Dajala jim je perje, ki ji je odpadlo. Pod enim samim peresom je pred dežjem ali soncem našla zavetje cela družina. Nekoč je pod svojimi perutmi pred sovražniki skrila celo pleme. Dovolila je tudi, da tjakaj spravljajo kožnate mehove s sadjem in vodo. Pod perutmi je bila primerna temperatura, da je v njih zavrela okusna pijača. Kadar so šli ljudje na lov ali so imeli druge opravke, je Mimi čuvala njihove otroke. S kljunom jih je dvigala visoko v zrak, da so radostno kričali. Malo jih je bilo že strah, a so vedeli, da jih kokoš ne bo izpustila in jih bo varno spravila na tla. Tako so srečno in mirno živeli, slovensko pleme in mlada kokoš Mimi.

Potem pa se nekega dne zgodilo nekaj neverjetnega.

Mimi je na svoje največje presenečenje izlegla jajce. Pojma ni imela, da ga nosi. Bil je čisto prvo jajce v njenem življenju in pojma ni imela, kako je prišlo do tega in kaj sploh je ta reč, ki je prišla iz njene zadnjice. Ni poznala drugih kokoši, saj je bila edina kokoš velikanka na tem koncu sveta. Tekala je okrog ogromnega jajca, velikega kot hiša, in pretresljivo kričala, dokler niso pritekli ljudje, da bi videli, kaj se dogaja. Ljudje so takoj vedeli, da gre za jajce, čeprav je bilo tako veliko. Videli so ga že pri drugih pticah. Občudovali so ga in hvalili Mimi, ker je znesla tako veliko in lepo jajce. To jo je pomirilo. Ko so ljudje odšli, ga je dolgo opazovala. Čez nekaj časa je ugotovila, da ji je jajce všeč. Zelo, zelo všeč. Nato je ugotovila, da še nikoli ni videla

ničesar tako lepega. Ničesar tako belega, ničesar tako gladkega in ničesar tako nežnega. Jajce, krhko in čisto samo na svetu, se ji je zasmililo. Zazdelo se ji je, da ga zebe. Odločila se je, da ga bo pogrela, zato je nežno, nežno sedla nanj ... V naslednjih dneh se je Mimi čisto spremenila.

Tako se je navezala na jajce, da ga ni več hotela puščati samega. Začelo jo je skrbeti zanj, bala se je, da mu bo kdo kaj naredil. Začela je kričati na vse grlo, če se ji je kdo približal. Kokodakala je tako glasno, da so se lomile veje v bližnjih gozdovih. Nekoč se je zavoljo tega odlomil velik kos gore v bližini in tisti del, kjer zdaj zeva praznina, se danes imenuje Kamniško sedlo. S prhutanjem kril je odganjala dinosavre in tudi tisti najbolj krvoločni so se prestrašili jeze mogočne kokoši. Niti ljudi ni več pustila blizu. Živčno je godla, kadar so se ji približali. Jajce je pustila samo le takrat, kadar je šla po hrano, vendar se je takoj vrnila. Ljudje so opazovali, kaj se dogaja, in so menili, da je škoda tako krasnega in velikega jajca, ki bi lepo pečeno ali v omleti nahranilo celo pleme. Veliko so se pogovarjali o tem, kaj vse bi lahko storili z njim, in vedno bolj so se jim cedile sline. Konec koncev so kokoši tudi za to, da dajejo ljudem svoja jajca, in ne le za to, da orjejo njive in podobne reči. Pa tudi sicer ... jajce jim je dolžna, saj so ji prejšnjo zimo rešili življenje. Sklenili so, da Mimi vzamejo njeno jajce.

Neke noči so se priplazili k njej in ga hoteli izvleči izpod nje. Mimi se je zapodila vanje, pri tem potacala dva odrasla moška, nekaj pa jih je podrla s perutnicami. Ljudje so se ustrašili velikanskega ostrega kljuna, ki ga je namerila naravnost vanje, in pobegnili. Nato se je najstarejši od njih spomnil, da so včasih pripovedovali, kako pri Cerknškem jezeru živi orjaški deževnik, velik kot reka Sava. Domislili so se, da bi jo z njim zvabili od jajca Tjakaj so prispeli hitro, v dveh dneh hoda, nazaj pa so hodili celih sedem dni. Deževnika so morali namreč vpreči v vrvi in vleči ga je moralo štirideset mož. Mimi je zagledala kilometerskega deževnika že od daleč. Tako velikega zalogaja hrane še nikoli ni videla. Planila je iz gnezda in se pognala proti njemu. Ljudje so medtem zažgali velik gozd v bližini, da bi si na žerjavici, ki bo ostala, spekli jajce. Mimi pa je tekala okrog deževnika, ki je začel riti nazaj v zemljo, in ga skušala zgrabiti s kljunom Vleka ga je sem in tja in sploh je imela toliko opraviti z njim, da je za nekaj ur pozabila na svoje kokošje obveznosti, ki so jo čakale v gnezdu. Zmračilo se je in zato ni opazila, kako so ljudje tiho valili jajce proti gozdu, v katerem je ogenj počasi pojemal. Ko so ga tako valili, je lupila nenadoma začela pokati, jajce se je začelo tresti, nato je neznansko počilo in ljudje so se prestrašeni umaknili Lupina se je razklala in ven je pogledal velikanski piščanec, še čisto moker in skoraj gol, in začel obupano čivkati. Mimi je nemudoma izpustila deževnika in se pognala v dir proti svojemu otroku Tako je topotala čez travnike, da je pomendrala bivališča, v katerih so živeli ljudje. Prestrašeni so se razbežali na vse strani, ko so zagledali razjarjeno kokoš, ki se jim je bližala z vso hitrostjo. Mimi je nekaj trenutkov občudujoče zrla v bitje, ki se je izleglo. Spoznala je, da je že ves čas vedela, da je bilo skrito v jajcu. S kljunom ga je nežno pobožala po glavi in ga ljubeče stisnila pod perut. Nato je z dvignjeno

glavo in grozečim pogledom, da bi vsi vedeli, da z njo ni šale, odkorakala proč. Piščanec je ljubko capljal za njo. Odšla sta iz dežele neznano kam in se nista nikoli več vrnila.

Ko sta izginila za obzorjem, je zapihal veter in gozdni požar se je znova razplamtel. Ljudje so porabili ogromno vode iz reke Ljubljanice, da so pogasili požar, in tam je nastalo jezero, ki so ga imenovali Ljubljansko barje. Morali so si postaviti bivališča na kolih in se med njimi voziti s čolni, ki so jih bili izdolbi iz drevesnih debel. Mnogi med njimi so si vrezali nad vhod podobo kokoši. Pogrešali so Mimi in se veliko pogovarjali o njej. Nekateri so govorili da so videli takrat, ko se je zagozdila v jami, bežati proč velikega petelina.

Popotniki, ki so prihajali v deželo, so rekli, da so srečali velikansko belo kokoš z ljubkim rumenim piščancem in da sta bila videti zelo srečna, le približati se jima ni smel nihče. Mimi je skrbno čuvala svoje dete. Potem je prišla ledena doba, druga plemena so se začela naseljevati v bližini. Prepirali so se med seboj za zemljo, kot to počnejo še danes. Kot to počnejo še danes marsikje na svetu. Oblika dežele Slovenije je zavoljo tega vedno bolj spominjala na podobo bežeče kokoši in je še danes taka.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Maja bergant
- Majmal
- MZaplotnik
- Smihael

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)